

maattet lægge endnu flere til. Jeg siger, det er rigtigt, at han gjør det; thi Folkekirken maa opretholdes, og han har foreløbig ingen danske Theologer. Jeg siger derfor: Vi kunne og maa slaa ind herpaa, og naar vi se paa andre kirkelige Afdelinger, saa have de jo ogsaa Geistlige med en høiere Grad af Uddannelse, en videnskabelig Uddannelse, og Geistlige med en mindre Grad af Uddannelse, og vi kunne endog saa finde hos Kirkesædrene i de første Aarhundreder, netop hos de største Kirkesædrene, Udviklinger og Forslag om en saadan Uddannelse af Geistligheden. Hvad Sandhed, mener man, der er i, naar Kirkeministeren skal opslaa Embeder en 2—3 Gange og lægge et Par Hundrede eller 3—4 Hundrede til, og den Præst saa kommer til Menigheden, og Biskoppen giver ham dette Emne at prædike over: „Søger først Guds Rige“? Præsten veed meget godt, at han har søgt dette Embede, fordi der tilsidst blev lagt nogle Hundrede til, medens han ellers ikke vilde have søgt det; Menigheden veed det ogsaa — det kan ikke forties. Jeg hører til dem, der mene, at Folkekirken Lid til at falde bort ikke er kommen endnu, og jeg mener, den kommer ikke i den første Menneftaalder; men da jeg hører til den, vil jeg ogsaa være med til at borttage Alt, hvad jeg siger gjør Forargelse og Forvirring i Kirken, saaledes f. Ex. Fraskiltelse Vielse osv., og jeg mener, at saalænge Folkekirken ikke har anden Repræsentation end Rigsdagen, end os — og det har den jo ikke —, og der saa sker nogen Daarlighed i den paa Grund af Lovene, saa er det Rigsdagen, der til en vis Grad bærer Ansvar, og det kan den ikke komme ud over, saalænge den ikke harver saadanne Love. Det maa den altsaa gjøre. Da jeg nu ønsker det, saa kan jeg ikke ønske saadanne Tilfælde, at Ministeren skal udbyde Embeder ved at tilbyde at lægge nogle Hundreder til, og naar der saa Ingen kommer, saa siger han: Altsaa bedre op! 200 til! 200 til! og saa faar han endelig en Mand! Det er en standaløs Maade at faae Tingene ordnede paa. Men hvad er Grunden til, at der ikke nu er saa mange Theologer i Forhold til Folketallet som før? Naar vi skulle sige Sandheden, er Grunden virkelig glædelig, nemlig den, at Præsterne selv ganske anderledes end tidligere have sølt det Ord, der staar i Luthers lille Katekismus — før have de kun ramset det op; thi man kan meget godt ramse Noget op, uden at føle Noget ved det eller gjøre derefter —, og det er, at Ordet læres purt og rent; men saa søies der noget Andet til, og det er: at vi leve derefter. Det har man før ikke brudt sig om, og Folk, der hørte en Præst af denne Slags, sagde kun: Det var saamænd meget godt, det, han prædikede; men vi behøve ikke at gjøre derefter, thi det er kun sin Forretning, han udøver. Saa bleve de, hvor de vare, og han, hvor han var. Men nu er der jo Menigheder og ikke saa Præster — og det vil jeg sige, at af de

forfjellige kirkelige Hovedretninger vil jeg ikke tillægge den ene Midtjærhed fremfor den anden, paa ingen Maade —, som sige og høit forkynde: Det første er ikke, at Du med din Mund staar og siger det, men at Du gaar din Lei og lever derefter og eksisterer i det, Du forkynder; og vil Du ikke eksistere i Din egen Forkyndelse, saa bliv Du borte derfra! Du har ikke Noget med at forkynde Ordet for Andre, naar Du ikke vil eksistere i det, Du selv lærer for Andre er det Rette! De Præster hører man stærkt, ja saa stærkt, at jeg ikke her vil komme med dem paa Thinget, jeg tror ikke, at det er fornødent, og selv om jeg troede, at det var fornødent, saa vilde vistnok Overherren her i Thinget ikke finde det fornødent af mig, men ringe. Der findes imidlertid stærke Ord i den Retning i den indre Missionstidende; jeg tror dog ikke, at den Lid er kommen, da denne Tale skal komme frem her, det kan være tilstrækkeligt at henpege derpaa. — Vi maa altsaa efter min Mening for det første ind paa grønlandske Missionærers Uddannelse i selve Grønland, og det, det kommer an paa for Ministeren og for den Mand, som sendes derop, det er, at det er en Mand, der er brændende i Aanden for Kristendommen, og er han ikke det, men er blot statskirkelig og vil sørge for at faae Skemaerne og Rubrikerne i Orden, saa nytter det ikke det Ringeste. Det maa altsaa være en Mand, der er brændende i Aanden for Herrens Menighed, og som ikke lægger Vægt paa Spørgsmaalet om Pengene, og kan Ministeren ikke faae det, saa uddanne man en Præsteskole deroppe, maaske et Stift for sig med en egen Biskop, saa er man slaaet ind i Hans Egedes Spor, i det Spor, der blev anvist af den første store Missionær, som ikke med Urette er bleven kaldt Grønlands Apostel. Enten man nu ved denne Missionsreise kommer til at slaa ind i dette Spor eller ikke, vil jeg dog opfordre Andre til at gaa ind paa at bevilge disse Penge af de Grunde, jeg her har sagt. Det er virkelig høist nødvendigt, at der kommer Nogen og ordner disse Forhold. Grønlanderne selv ere i Grunden som Børn, meget fromme og lette at lede, derimod bryde de fleste Danske, der komme derop, sig ikke en Øit hverken om Præster eller Kristendom, de ere „kultiverede“, de sige til Grønlanderne: Vi ere ude over det Stadium, vi slaa paa et høiere Trin — og saa kunne Grønlanderne ikke forstaa Forholdet, idet der samtidig er andre Præster, der komme derop alene for derved at have en Levevei. Vi have jo set nok af dette Missionsvæsen, vi kunne paapege Mangfoldige, som blot reise derop for, naar de have været nogen Lid deroppe, at kunne faae Embede herne. Jeg kan nævne et Exempel. En Bondefarl, forresten en flink Gut, ganske opvakt, kommer til Missionen og siger: Kan jeg ikke blive uddannet? Han mente vel, at det var mere mageligt end at arbejde. So,